

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

XXIX. Vos estis, qui permanisistis mecum in tentationibus meis: & ego dispono vobis, sicut disposuit mihi Pater meus Regnum, ut edatis, & bibatis super mensam in Regno meo. Luc. 22. v. 28.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

terra: cui aquiescas, nisi pati pro Deo. atque ideo immittat sanè ille tibi eas tentationes, quas debet iudicat, si ve- lit, & tribulationes, & arumnas, & crucces etiam internas, quamvis istæ tibi sint gravissimæ omnium: modò autem eas te liberet à malo, quod so-

lum in terra desiderare non licet, ne quidem amore ipsius, ut vel momen- to ab eo disjungaris. *Sed libera nos à malo.* Atque in hac fiducia ita respirabit cor tuum, ut quasi jam prospiciens portum minus agere non possis, quàm ut dicas *Amen.*

XXIX.

Vos estis, qui permansistis mecum in tentationibus meis: & ego dispono vobis, sicut disposuit mihi Pater meus Regnum, ut edatis, & bibatis super mensam in Regno meo. Luc. 22. v. 28.

1. Considera paradoxum videri, quòd, cum Christus Apostolis Paradisum promittat, Regnum tam grande, de hoc aliud non habeat dicere, nisi ibi comesturos & bibituros super mensam suam, quantum placet. *Et ego dispono vobis Regnum, ut edatis, & bibatis &c.* An ergo aliud in cælo non fiet, quàm ut edamus, & bibamus? imò istud nec fiet quidem. *Regnum DEI non est escæ & potus*, ut dicebat Apostolus ad confundendam ingluviem Cerinthi, qui contrarium docere in Ecclesia voluit. Illic extinguetur omnis ferculorum & vini appetitus. *Non esurient, neque sument amplius.* Ap. 7. v. 16. quo posito quale gaudium foret his uti? esse hoc querere remedia finitò jam malo. Cum ergo Christus hunc usurpavit modum loquendi, ideo fecit, ut explicaret Apostolis adhuc rudibus beatitudinem Cælestem representatam sub imagine convivij omni-

bus familiari. Convivium est pastus deliciarum, quæ penetrant viscera hominis intima, lætus, lautus, præbens opportunitatem convivis prohibito se satiandi. Talis erit, sed in genere suo longè altiore, beatitudo Cælestis: *Satiabor, cum apparuerit gloria tua.* Pl. 16. v. 15. Erige igitur phantasmata tua jam purgata & defæcata à materia, & imaginare tibi in Paradiso convivium quidem, sed Spiritus, quale est, quod hominibus promittit DEUS, non Mahometes. *Torrente voluptatis tua potabis eos.* Pl. 35. v. 9.

2. Considera fieri posse, ut Rex aliquis multos nobiles habeat in aula sua Regia solennis convivij hospites, sed hinc non consequi, ut adhibeat mensæ propriæ, *super mensam suam.* Est is honor singularis, quem certè Assuerus in suo convivio non præstitit immenso populo, quem invitabat in Susa à maximo usque ad minimum. *Esth. 1. v. 5.* solum quibusdam præstitit

Kkk kk 3

tit

tur optimatibus, *Qui videbant faciem Regis, & primi post eum residere soliti erant.* Esth. 1. v. 14. Cum igitur Christus jam morti vicinus hinc dixit Apostolis, se ipsis quasi testamento disposuisse Regnum suum, hoc est, determinasse, destinasse, cum declaratione expressa illos semper accubitu-ros secum ad mensam suam, *Dispono vobis Regnum, ut edatis & bibatis super mensam meam*, haud dubie significare voluit, se cuilibet eorum habiturum honorem specialem diversum ab eo, quem proportionem servata ceteri essent accepturi convivae quidem, sed differentibus collocati mensis. Iste igitur verus est verborum sensus, futuros scilicet Apostolos à beatis Domino suo propiores, & in ipsius Regno sessuros ad mensam, sicut in Iudicio Universali confidebunt in thronis similis potestatis, ut cum ipso iudicent humanum genus. Unde, cum ipsis dixisset Christus: *Dispono vobis Regnum, ut edatis & bibatis super mensam meam in Regno meo*, mox subjunxit quasi ad explicationem honoris non omnibus communis, *& sedeat super thronos iudicantes duodecim tribus Israel.* Tu ergo quid dicis, qui tam parum soles venerari hos Apostolos benedictos ijs etiam diebus, quos Ecclesia eorum cultui specialiter designavit? Isti sunt, qui in die Iudicij te iudicabunt unà cum Christo, & nunc in Paradiso ejus sunt familiares, gratiosi, intimi quocunque sensu, & tu curas tam parum? Dici nequit, quantum boni continuo impetrare ti-

bi possint, modo in tempore illorum uti possis favore. quare? ob eam sam sedem, quam obtinent. Quod plurimum possunt apud Principem prodesse alijs, illi ferè sunt, quos debet mensa suae convivae. Atque hoc est, quod innuere Christus voluit de Apostolis, cum dixit in Caelo mensam suam accubitu-ros, innuere, inquit, eosdem quoque aptiores fore, ut de voluntate sua disponant. *Et Dominus conviva Regis*, ideo additur, *honoratus super omnes amicos eius.* Dan. 14. v. 1.

3. Considera, quae sit causa, ob quam Christus dixit Apostolis, *sedetis tam altè elaturum.* Causa haec tam fideles se praestiterint in adversitatibus & arumnis, peccatorum illi verterint, more alieno, timore furoris Hebraeorum vel turbabantur amplius, vel non tam sequebantur. *Vos estis, qui permissis mecum in tentationibus, quàm ista praecleara dos est, non desere Domini in Adversis.* Multa volunt illi propè assidere ad mortem. *Est amicus socius mensae, sed percontari mendicantem:* *Et non parum nebit in die necessitatis.* Eccl. 6. v. 3. Quia ergo Apostoli è contentamento persistenter in mendicitate, *Permanerunt in die necessitatis*, ideo Christus disposuit, si deinde regnaret, esse habiturum socios mensae, cum tamen universalis sit regula, qui vult gaudere cum Christo, debet prius carere pro cum Christo. *Sicut socij passiverunt, sic eritis & consolati.* 1. Cor.

Nota interim stupendam an-
 theliam. *Vos estis, qui permansistis
 mecum in tentationibus meis, & ego
 dispono vobis regnum.* an inveni po-
 tuit major inæqualitas, quam quæ in-
 ter duos hocce terminos adeo oppo-
 sitos intercedit: *vos mecum, Ego vo-
 bis:* an ergo, quod servi tam viles pa-
 rum fidelitatis ostenderint in toleran-
 dis adversis Domino tam digno, iste
 quasi pares sibi reddat in dominio? &
 hoc tamen est, quod Christus ait. *Vos
 estis, qui permansistis mecum in tenta-
 tionibus meis, & ego dispono vobis re-
 gnum, ut edatis & bibatis super mensam
 meam in Regno meo.* & quomodo dis-
 pono? sicut *Disposuit mihi Pater meus.*
 hoc est, dispono ad commodum ve-
 strum Regnum meum, quemadmo-
 dum Pater meus mihi disposuit, cum
 eodem scilicet amore, eadem celsitudi-
 ne, eadem beatitudinis substantiâ,
 quæ consistit in cernendâ facie Divinâ,
 nisi, quod Pater mihi disposuerit per
 naturam, & ego vobis per gratiam.
*Dispono vobis, sicut disposuit mihi Pa-
 ter meus regnum.* Quis igitur lenius
 tuus de modo isto remunerandi, quem
 vides usitatum Christo? numquid ac-
 cenditur in te desiderium illum comi-
 tandi, illi adherendi, illum proximè
 consecrandi, quocumque ferat crucem
 suam? Iste sunt ejus tentationes, ejus
 afflictiones, persecutiones, penurie,
 quæ hoc loco tentationes vocantur,
*permansistis mecum in tentationibus
 meis,* quia illis experiri & probare
 ipsum Pater voluit, non ut cognosce-
 ret, qualis esset, sed ut Mundus co-

gnosceret. quæ causa est, cur tenta-
 tiones Christi non essent ordinariæ,
 sed graves, omnisque generis: *Ten-
 tatus per omnia.* Certum est pares il-
 lis nunquam sustinuisse Apostolos, sed
 aliquâ ex parte tantum, hinc Christus
 non dixit: *Vos estis, qui pertulistis me-
 cum tentationes meas,* sed solum dixit:
*Vos estis, qui permansistis mecum in ten-
 tationibus meis.* & tamen pro tantillo
 tantum rependit premium. ò te stul-
 tum, nî servias Domino tam bono.

4. Considera mirum videri posse,
 quod Christus dicat Apostolis ipsos sibi
 tam fideles in suis ærumnis exitisse:
*Permansistis mecum in tentationibus
 meis,* cum constet se in passione suâ ab
 illis maxime desertum. *Omnis relicto
 eo fugerunt.* Matt. 26. v. 56. Nihil-
 omnius hic primò observare oportet,
 cum Christus hoc dixit, nondum eam
 desertionem accidisse, quia id dixit,
 cum in procinctu staret, ut confurgens
 ab ultima cæna morti occurreret.
 unde neque præsentem tunc habuit
 Judam perfidum proditorem suum,
 qui sub medium cænæ jam exiverat
 eanaculo, ut executioni daret infame
 pactum. *Cum ergo accepisset ille buc-
 cellam, exivit continuo.* Jo. 13. v. 30.
 & hinc discet, nos non judicari à Chri-
 sto, nisi secundum præsentem Justi-
 tiam, in qua nos invenit. Erant A-
 postoli, quibus loquebatur, omnes fi-
 deles usque ad eam horam, ideo etiam
 tanquam de fidelibus loquebatur.
 Ita est, paulò post omnes illum erant
 relicturi, prout se probè scire mon-
 strabat, quando mox iter aggressus,
 ver-

versus hortum, illis contestatus est omnes profugituros à se instar ovium, quæ vident pastorem suum in montibus repentino turbine humi prostratum. *Omnes vos scandalum patiemini in me ista nocte: scriptum est enim: Percutiam pastorem, & dispergentur oves gregis.* Matt. 26. v. 3. Sed quid? si omnes tunc fugerant, omnes quoque post eam dispersionem ex animo ad ipsum erant redituri, sicut oves, cum pœnitentes propositi redeunt ad Pastorem cessante turbine denuò surgentem à terra. Et quia Christus non amplius reputat culpas, quæ calidis lacrymis deploratæ jam sunt, ideo hoc loco ita loquebatur Apostolis, ut ostenderet eas culpas non obstitisse, quò minus executioni daret alia consilia, quibus eorum utilitatem spectabat. deinde an nescis, quòd, qui digressus ab aliquo mox revertitur, juxta leges non censeatur digressus? *Mulier, si brevi est ad virum reversa, non dicitur discessisse.* Quare, cum Christus

non ignoraret Apostolos illico ad se redituros post fugam, hic patitur loqui de illis voluit, uti fecisset, si non quam ab illo fuissent discessuri. In malo tuo unquam discedas à Christo, neque tu ulla parere inducias, *Et tardos converti ad Dominum.* Eccl. 5. v. 9. & tum bono esto animo: qui non obstante tali discessione in te restabit, quasi fidelissimè semper tecum perstitit obsequio. *Viri estis, qui permansistis mecum in tentationibus meis, & ego dispono vobis, sicut disposuit mihi Pater meus Regnum, ut bibatis & bibatis super mensam meam in Regno meo.* Dices te sperare nuptias in Paradiso mensam tam sumptuosam & splendidam, quibus est illa, ad quam sedent Apostoli. Quid? an à circo illic in Cælo non sufficiet, quòd habebis? *Beatus, qui manducavit panem in Regno DEI.* Luc. 14. v. 15.

XXX.

Sit autem omnis homo tardus ad iram. Ira enim viri Justitiam non operatur. Jac. 1. v. 19.

Considera, quam frivola sit excusatio tua, cum dicis, si facile exardescas in choleram, aliter te non posse, naturam tuam esse ferventem. Si hoc valeret, non deberet S. Jacobus lege tam universali hic præcipere omnibus, ut ad iram sint tardi. *Sit an-*

tem omnis homo tardus ad iram, sed distinguere sexum à sexu, statum à statu, & unam naturam temperantem ab altera. Dum ergo nullum omnino hominem excipit à lege, figuram est quemlibet id posse atsequi per gratiam, ut de natura triumphet, per